

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLII. — Wydana i rozesłana dnia 1 września 1883.

138.

Rozporządzenie ministerstw skarbu i handlu z dnia 31 lipca 1883,

tyczące się postępowania celniczego ze zbożem na paszę dla zwierząt pociagowych i jucznych,
które podróżni ze sobą prowadzą.

Ze względu na zachodzącą wątpliwość, oznajmia się w porozumieniu z interesowanymi kr. węgierskimi ministerstwami, że gdy podróżni, woźnice itp., wstępując do okręgu cłowego austriacko-węgierskiego, mają z sobą zboże, przeznaczone na paszę dla zwierząt pociagowych lub jucznych, które z sobą prowadzą, zboże to, w duchu i na zasadzie przepisów ustępu 1, art. IX ustawy wprowadzającej do Taryfy cłowej z dnia 25 maja 1882, ekspedyować należy bez opłaty cła wchodowego.

Dunajewski r. w.

Pino r. w.

139.

Obwieszczenie ministerstwa skarbu z d. 13 sierpnia 1883,
o upoważnieniu kr. węgierskiej komory głównej w Kołoszu do pobierania cła od oliwy popsutej.

Według doniesienia kr. węgierskiego ministerstwa skarbu, kr. węgierska komora główna w Kołoszu, upoważniona została do pobierania cła od oliwy popsutej (Nr. 72 T. Uwaga).

Dunajewski r. w.

140.

Rozporządzenie ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu z dnia 18 sierpnia 1883,

tyczące się postępowania w przypadkach §. 13 ustawy z dnia 23 czerwca 1881 (Dz. u. p. Nr. 62) o handlu napojami wyskokowemi pędzonymi, ich wyszynku i drobnej sprzedaży.

We względzie wykonania przepisów §fu 13go ustawy z dnia 23 czerwca 1881, postanawia się, że gdy w razie wątpliwości, czy w rodzajach przemysłu, w §. 5 i w §. 11, IV tejże ustawy wzmiankowanych, wyszynk lub handel stanowi główne lub tylko uboczne przedsiębiorstwo, orzeczenie, które wydane być ma za porozumieniem się Władzy przemysłowej ze skarbową, nie przyjdzie do skutku, akta, jakoteż wyniki odbytych rokowań i dochodzeń, przedstawić należy Władzy przemysłowej wyższej instancyi do wydania decyzji w porozumieniu z właściwą do tego Władzą skarbową.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia ogłoszenia.

Taaffe r. w.

Pino r. w.

Dunajewski r. w.

141.

Rozporządzenie ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, rolnictwa i handlu z dnia 18 sierpnia 1883,

którem zmieniają się przepisy wydanego dnia 12 kwietnia 1880 (Dz. u. p. Nr. 38) rozporządzenia wykonawczego do §. 9 ustawy z dnia 29 lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 37), o ile tyczą się wypalania cechy na bydle rogatem.

Ponieważ sposób wypalania cechy, przepisany w rozporządzeniu wykonawczem do §fu 9go ustawy z dnia 29 lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 37), dał w praktyce powód do licznych zażaleń, przeto, aby tymże ile możności zaradzić, zmieniają się niniejszem cztery ostatnie ustępy rozporządzenia wykonawczego do §. 9 przerzeczonej ustawy i na ich miejsce wydają się następujące postanowienia.

Znak wypalony powinien mieć kształt ułamka, składającego się z dwóch cyfr arabskich.

Liczba arabska nad kreską wyraża powiat administracyjny i w tym celu powiaty administracyjne, wzdłuż granicy leżące, oznaczyć należy liczbami bieżącemi.

Liczba, pod kreską będąca, wyraża okrąg rewizora, przeto również oznaczyć należy liczbami bieżącemi okręgi rewizyjne każdego powiatu administracyjnego.

Cechę wypalać należy na lewym rogu zwierzęcia, a gdyby go zwierzę nie miało, na prawym rogu.

Gdy zwierzę nie ma obu rogów, lub gdy są jeszcze niedostatecznie rozwinięte, wypalać należy cechę po lewej stronie szyi, poniżej linii grzbietowej.

Na tych częściach zwierzęcia, na których cecha ma być wypalona, nie wolno umieszczać innych znaków do celów prywatnych.

Cielęta, gdy skończą czwarty miesiąc życia, zapisać należy w rejestrze bydła z wymienieniem znamion zewnętrznych charakterystycznych i jednocześnie opatrzyć także znakiem wypalonym.

Ze względu, iż do zrobienia nowych cech potrzeba pewnego czasu, dzień, w którym rozporządzenie niniejsze stać się ma obowiązującym, będzie oznaczony dla odnośnych krajów przez c. k. Namiestnictwo we Lwowie i c. k. Rząd krajowy w Czerniowcach i ogłoszony w Dziennikach ustaw i rozporządzeń krajowych.

Taaffe r. w.**Falkenhayn** r. w.**Prażák** r. w.**Pino** r. w.**142.****Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z dnia 23 sierpnia 1883,**

tyczące się zaprowadzenia w Pradze trzeciego Sądu delegowanego miejsko-powiatowego dla sądownictwa cywilnego.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 21 sierpnia 1883, zaprowadza się w Pradze, wbrew ustępowi VIII rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9 października 1854 (Dz. u. p. Nr. 274), trzeci Sąd delegowany miejsko-powiatowy dla sądownictwa cywilnego, obejmujący okręgi Nowego Miasta i miasta Wyszehradu.

Sąd ten rozpocznie urządowanie dnia 1 stycznia 1884 i począwszy od tego dnia właściwość Sądu delegowanego miejsko-powiatowego dla sądownictwa cywilnego, który obejmował okręgi Starego Miasta, Jozefowa, Nowego Miasta i miasta Wyszehradu, ograniczona będzie do obwodu Starego Miasta i Jozefowa.

Prażák r. w.**143.****Rozporządzenie ministerstwa handlu z d. 1 września 1883,**

dla okrętów morskich, które przewożą podróżnych, zawierające przepisy we względzie bezpieczeństwa.

Artykuł 1.

Każdy okręt, przewożący podróżnych, zanim odpłynie, rewidowany będzie przez Władzę do tego przeznaczoną, celem przekonania się, czy posiada wszystkie przedmioty, potrzebne do bezpiecznej żeglugi, tudzież do odpowiedniego pomieszczenia i wyżywienia ludzi, a to tak często, jak rzeczona Władza uzna to za stosowne. Okręty, przewożące podróżnych, powinny być jak każdy inny okręt żaglowe, szczelne i opatrzone tem wszystkiem, co jest potrzebne do bezpiecznej żeglugi.

Badanie okrętów.

Artykuł 2.

W szczególności okręty takie opatrzone być muszą najmniej

w 1 czołno,	gdy okręt ma pojemności netto mniej niż 100 ton angielskich,				
" 2 czołna,	" " " " " " "	" "	od 100 do 200 ton angielskich,		
" 3 " " " " " " "	" " " " " " "	" " "	200 " 400 " "	" "	" "
" 4 " " " " " " "	" " " " " " "	" " "	400 " 700 " "	" "	" "
" 5 czołen,	" " " " " " "	" " "	700 " 1.000 " "	" "	" "
" 6 " " " " " " "	" " " " " " "	" " "	1.000 " 1.500 " "	" "	" "
" 7 " " " " " " "	" " " " " " "	" " "	1.500 lub więcej.		

Czołna okrętowa.

Czołna powinny być mocno zbudowane, wysokie i odpowiednio szerokie, aby zdołały stawić morzu opór i miały dostateczną wytrzymałość. Winny być szczelne, w ciągu zaś podróży znajdować się mają zawsze na ich pokładzie wiosła i rudle; przytwierdzać należy czołna tak, aby w razie potrzeby można było spuścić je natychmiast.

Nadto największe czołno powinno być opatrzone żaglami.

Jedno z czołen tych okrętów, które mają 700 i więcej ton, powinno być łodzią wybawczą (Lifeboat), to jest nie tonącą, zaopatrzoną we wszystkie potrzebne przybory.

W ogólności wielkość czołen powinna być zastosowana do pojemności okrętu i nieprzekraczalnej ilości podróźnych, którą okrętowi wolno przewozić.

Windy do czołen muszą być dość silne, aby mogły unieść czołna napełnione ludźmi.

Artykuł 3.

Okręty, do których odnosi się niniejsze rozporządzenie, powinny być nadto zaopatrzone: najmniej w jeden kompas sterowy i loog, w dobre mapy morskie mórz i wybrzeży, które objeżdżają, jakoteż w tyczące się ich najnowsze wykazy latarni morskich; najmniej w trzy pasy pływacz na każde czołno i najmniej w cztery pływaki wybawcze, które należy mieć zawsze na pokładzie w pogotowiu na wypadek potrzeby.

Pływaki powinny być takiej konstrukcyi, aby bez zatonięcia przez 24 godziny ciężar litego żelaza najmniej 15 kilogramów wynoszący, unieść mogły.

Artykuł 4.

Okręty przekraczające granice żeglugi przybrzeżnej, powinny mieć nadto: najmniej jeszcze jeden kompas sterowy; kompas klinowy; reflektor, barometr i termometr; tablice żeglarskie do obliczeń żeglarskich i efemerydy żeglarskie; egzemplarz kodeksu międzynarodowego sygnałowego i najmniej jeden zbiór właściwych sygnałów;

dobrze działającą sikawkę, którą tak zachowywać należy, aby można było użyć jej w każdej potrzebie i bez straty czasu.

Okręty do dalekiej żeglugi powinny być nadto zaopatrzone przynajmniej w jeden chronometr.

Artykuł 5.

Podróżnych wolno umieszczać tylko na dwóch pokładach, to jest na pierwszym pokładzie i na pokładzie, który się bezpośrednio pod nim znajduje (na międzypokładzie).

Artykuł 6.

Pod względem ilości podróźnych, którą okrętowi wolno przewozić, trzymać się trzeba następujących przepisów:

Tak na parowcach jak na okrętach żaglowych, każdy podróżny, który zostawać ma na pokładzie, powinien mieć dla siebie najmniej 0·84 metra kwadratowego (9 stóp kwadratowych angielskich) przestrzeni, wolnej od jakichbądź przeszkód i przestrzeń, którą ten podróżny zajmuje, powinna być osłonięta namiotem lub w jakiś inny sposób, tak, iżby podróżni jak najmniej wystawieni byli na wpływ stanu powietrza.

Każdy podróżny zajmujący miejsce na międzypokładzie, powinien mieć dla siebie najmniej 1·11 metra kwadratowego (12 stóp kwadratowych angielskich) powierzchni i najmniej 2·038 metra sześciennego (172 stopy sześcienne angielskie) przestrzeni, jeżeli jest to okręt żaglowy, a najmniej 0·84 metra kwadrato-

Kompas sterowy,
loog, mapy mor-
skie, pasy pław-
cze i pływaki
wybawcze.

Kompasy, refle-
ktory, barometry,
termometry,
tablice żeglar-
skie, kodeks sy-
gnałowy i sygnały
sikawki itd. dla
okrętów, które
przekraczają
granice żeglugi
przybrzeżnej
małej.

Gdzie podró-
żnych można
umieszczać.

Ilność podróźnych.

wego (9 stóp kwadratowych angielskich) powierzchni i najmniej 1·528 metra sześciennego (54 stóp sześciennych angielskich) przestrzeni, jeżeli jest to parowiec lub okręt żaglowy z machiną pomocniczą.

Nadto każdy podróżny, umieszczony na międzypokładzie, powinien mieć dla siebie na pokładzie najmniej 0·37 metra kwadratowego (4 stopy kwadratowe angielskie) powierzchni a to niezawisłe od powierzchni wyznaczonej dla podróżnych, umieszczonych na pokładzie.

Artykuł 7.

Na okrętach, które przewożą podróżnych, mieć należy staranie o to, aby miejsca, które zajmują podróżni, miały dość światła i dostateczną wentylację.

Światło i wentylacja.

Powierzchnia otworów, służących do wprowadzenia światła i powietrza, powinna mieć najmniej 0·3 metra kwadratowego (3 stopy kwadratowe angielskie) na każde 10 metrów kwadratowych powierzchni lokalu, w którym podróżni są umieszczeni.

Gdy na międzypokładzie jest więcej niż 100 podróżnych, tenże opatrzony być ma wiatrociągam, które umocowane być winny w odległości najwięcej 10 metrów jeden od drugiego, lub odpowiednimi wentylatorami.

Podróżni powinni mieć zawsze wolny przystęp do otworów dostarczających lokalowi, który zajmują, światła i powietrza, otwory zaś te opatrzone być winny środkami ubezpieczającymi je od wilgoci i deszczu.

Artykuł 8.

Na pokładzie rzeczonych okrętów znajdować się nadto powinien:

a) lekarz,

Lekarz, lekarskiwn, lokal dla chorych, wychodki.

1. a to na żaglowych, gdy podróż trwać ma przeszło 80 dni, na parowych zaś, gdy ma trwać przeszło dni 40 a podróżnych jest więcej niż 50;
2. w każdym razie, gdy na okręcie jest więcej niż 300 osób, licząc oficerów okrętowych i załogę.

b) Zapas lekarstw stosunkowo większy od przepisanego dla załogi, który to zapas oznaczyć ma lekarz okrętowy, jeżeli znajduje się na pokładzie, zwłaszcza dostateczna ilość środków odwietrzających do wychodków.

c) Lokal osobny pod pokładem, któregooby chorzy mogli używać w razie potrzeby.

d) Oprócz wychodka dla służby okrętowej, osobny, na każdych 50 wziętych na okręt podróżnych, w tym zaś względzie nadmienia się, że dla kobiet i dzieci powinny być osobne a dla mężczyzn osobne wychodki.

Artykuł 9.

Każdy okręt, przewożący podróżnych, powinien mieć na pokładzie żywność zdrową w takiej ilości, aby na prawdopodobny czas podróży wystarczyła dla wszystkich podróżnych, którzy nie oświadczyli, że sami starać się będą o siebie, jakoteż dostateczną ilość wody do picia, aby można było dać każdemu bez różnicy podróżnemu najmniej 4·5 litra dziennie.

Żywność i woda.

Artykuł 10.

Na okrętach, które przewożą podróżnych, skóry, kości, szmaty, witryol, wysskoki, zapalki, nafta i węgle, znajdować się winny tylko w osobnych, wyłącznie na te rzeczy przeznaczonych magazynach, osobiwie odłączonych od lokali, w których mieszczą się podróżni.

Ostrożności we względzie ładunku.

Toż samo rozumie się o zwierzętach żywych; atoli wolno przewozić je także na pokładzie, jeżeli można umieścić je tam bez nieprzyjemności dla podróżnych i bez zabierania miejsca dla nich przeznaczonego.

Prochu strzelniczego i materiałów ogniowych (błyskawek, ракет itd.) w większej ilości niż okręt potrzebuje, dynamitu i innych materiałów wybuchających nie wolno przewozić.

Proch strzelniczy i materiały ogniowe na potrzebę okrętu służące, zachowywać należy w sposób odpowiedni.

Artykuł 11.

Odpowiednia Władza portowa oznaczy przez wymierzenie, ile osób każdy okręt austriacki podróźnych przewożący, może stósownie do przepisów, w niniejszem rozporządzeniu zawartych, brać na pokład i ilość tę zapisze Władza portowa w osobnem poświadczeniu, które okrętowi wyda i nadto w świadectwie wpisu okrętu a to w miejscu przeznaczonem na „inne uwagi“.

Artykuł 12.

Dla okrętów, odbywających podróże tylko w granicach żeglugi przybrzeżnej małej i dla tych, które odbywają dalsze podróże, ale w taki sposób, że podróż od jednego portu do drugiego, o ile można przewidzieć, trwa mniej niż 48 godzin, obowiązującemi są z postanowień powyższych tylko przepisy, zawarte w artykułach 1, 2, 3, 7, 9, 10 i 11 a ilość podróźnych, którą okręty takie przewozić mogą na pokładzie, powinna być taka, aby na każdą osobę przypadało 0·45 metra kwadratowego (4·8 stopy kwadratowej angielskiej) wolnego miejsca na pokładzie.

Dla okrętów najętych wyłącznie do przewożenia wojska i materiałów wojennych na rachunek Rządu, są z powyższych postanowień obowiązującemi tylko przepisy zawarte w artykułach 1, 2, 3, 4 i 7.

Artykuł 13.

Nadzór nad zachowywaniem postanowień, zawartych w rozporządzeniu niniejszem, należy do urzędów portowych i zdrowotnych morskich a to tak co do okrętów austriackich jak i co do zagranicznych, które opuszczają port austriacki z podróźnymi a do c. i k. austriacko-węgierskich urzędów konsulowskich co do tych okrętów austriackich, które opuszczają z podróźnymi port austriacki.

We wszystkich takich przypadkach, w którychby okazało się, że przepisy niniejsze niedostatecznie są zachowywane, urzędy przerzeczone wezwąć mają kapitana owego okrętu, aby się do nich zastósował.

Artykuł 14.

Gdyby kapitan okrętu pomimo otrzymanego wezwania (artykuł 13) nie zastósował się do przepisów, w rozporządzeniu niniejszem zawartych i chociażby okoliczności na to pozwalały, nie uczynił zadość wezwaniu, urzędy portowe i zdrowotne morskie, lub też c. i k. urzędy konsulowskie, karać go będą grzywnami aż do stu złotych, które wpływają do funduszu zapomogowego marynarskiego.

Grzywny, których nie można ściągnąć od ulegających karze, zamieniać należy na areszt. W takim razie areszt jednodniowy, wymierzyć można za kwotę od jednego aż do dziesięciu złotych, w żadnym jednak razie nie można wymierzać dłuższego aresztu nad piętnastodniowy.

Przeciwno orzeczeniu urzędów pocztowych i zdrowotnych morskich lub c. i k. urzędów konsulowskich, można odwołać się w przeciągu dni 15 do Władzy morskiej.

Wymierzenie, ile podróźnych okręt może przewozić i zapisywanie tej ilości w świadectwie wpisu.

Wylątki.

Władze, którym poruczony jest nadzór nad zachowywaniem postanowień w rozporządzeniu niniejszem zawartych.

Przepisy karne.

Gdy ta zatwierdzi orzeczenie pierwszej instancyi, chociażby ze znizieniem wymiaru kary, dalsze odwołanie się miejsca mieć nie może.

Nadto urzędy portowe i zdrowotne morskie, tudzież c. i k. urzędy konsulowskie, upoważnione są wzbronić ekspedycyi takiemu okrętowi, dopóki zmiany żądane (o ileby niezwłoczne uskutecznienie ich na miejscu było możebne), nie zostaną poczynione, szyprą jednak wcześniej wezwać należy, aby je uskutecznił.

Artykuł 15.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy w sześć miesięcy od dnia ogłoszenia.

Począwszy od dnia, w którym rozporządzenie niniejsze nabędzie mocy, uchylają się wszystkie obecnie obowiązujące przepisy, o ile tyczą się przedmiotów, rozporządzeniem niniejszem uregulowanych.

Pino r. w.

144.

Rozporządzenie ministerstw handlu i rolnictwa z dnia 1 września 1883,

we względzie wykonywania niektórych przepisów, tyczących się rybołostwa wybrzeżnego.

Celem usunięcia zachodzących wątpliwości i niejednostajności w wykonywaniu niektórych przepisów ustawy o rybołostwie morskiem z dnia 6 maja 1835 i późniejszych przepisów dodatkowych, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Wydzierżawianie prawa rybołostwa nie jest gminom dozwolone ze względu na przepis §. 1 ustawy o rybołostwie morskiem, według którego łowienie ryb w obrębie jednej mili morskiej zastrzeżone jest wyłącznie mieszkańcom wybrzeża.

Od przepisu tego odstąpić można tylko wtedy, gdy mieszkańcy wybrzeża nie trudnią się rybołostwem. W przypadku tym wolno jest gminie wydzierżawić rybołostwo albo innej krajowej gminie nadbrzeżnej na rzecz jej mieszkańców albo przypuścić niektórych mieszkańców innej krajowej gminy nadbrzeżnej do wykonywania rybołostwa, w którym to ostatnim przypadku gmina pobierać może odpowiednią taksę.

Rybołostwo można wypuścić w dzierżawę tylko za zezwoleniem przełożonej Władzy administracyjnej, która porozumieć się winna z Władzą morską.

§. 2.

Zastrzeżenie prawa rybołostwa w obrębie jednej mili na rzecz mieszkańców wybrzeża nie wzbrania pojedynczym mieszkańcom wybrzeża ani też innym osobom urządzać w obrębie mili morskiej osobnych zakładów do hodowli ryb, skrupiaków lub gąbek.

Pozwolenie do tego wydaje właściwa Władza administracyjna w porozumieniu z Władzą morską.

Gdyby z powodu wykonywania rybołostwa przez mieszkańców wybrzeża były potrzebne jakie środki do zabezpieczenia takich zakładów, właściwa Władza administracyjna powiatowa w porozumieniu z Władzą morską ustanowi je w każdym z osobna przypadku na żądanie przedsiębiorców i zarządzi ogłoszenie ich w gminie nadbrzeżnej, której się to tyczy.

Gdy chodzi czy to o udzielenie pozwolenia do urządzenia takich zakładów czy o zarządzenie środków ubezpieczających, Władze wysłuchać mają gminę.

§. 3.

Łowienie ryb za pomocą migawicy jest wszędzie i na zawsze surowo zabronione.

Również zabronione jest łowienie ryb koczą (*a cocchia*):

1. przez cały rok:

- a) wzdłuż całego wybrzeża na odległość trzech kilometrów od brzegu;
- b) oprócz tego w przesmyku fasańskim, wzdłuż wybrzeża wysp briuńskich, w zatoce veruckiej, w odnodze medolińskiej od Veruty aż do przylądka Bristova, w przesmyku raszskim, przesmyku peljeskim, przesmyku mljeckim, przesmyku wielkostońskim, przesmyku koloczepskim, przesmyku locrumskim i wzdłuż całego wybrzeża peljeskiego, korczulskiego, lastowskiego, lopudzkiego, koloczepskiego, dubrownickich Czesalij, koło wysepek i skał między niemi leżących i od dubrownickich Czesalij aż do przylądka Ostróg, dalej w cieśninie między wyspą Kresem a wyspą Zeczas, w przesmyku ossorskim, w przesmyku koło przylądka krzyżowego, w przesmyku unieńskim i w łączących się z nim cieśninach, w przesmyku susackim, w przesmyku farezyńskim, w przesmyku kerckim od przylądka Pecine aż do skały Galuny, w przesmyku zlavremeńskim, w przesmyku podgorskim od przylądka Rataca aż do przylądka Kliszce i przylądka Veligrada i od przylądka Kijaca aż do skały Kantarara, tudzież od przylądka Dode aż do przesmyka podplanińskiego, w przesmyku podplanińskim, w przesmyku korsyjskim, Vrotach seńskich i we wszystkich przesmykach między skałami Prviczem, Grgurem, Golym i Rabem w przesmyku łoszczyńskim i przesmykach między skałami Osliczem, Oriolem i wyspą Łoszynem, w przesmyku silbańskim, przesmyku olibskim, przesmyku maońskim, przesmyku nowopovljańskim, cieśninie ljubackiej, cieśninie privlackiej, w całym przesmyku średnim i między wszystkimi tworzącymi go wyspami, w przesmyku zuckim, w przesmyku zadarskim od przylądka Skały aż do przesmyka pasmańskiego i w przesmykach między wyspami Premuda, Olibem, Skarda, Istem, Salijem, Molatem, Zvirincem i skałami Tramerka, Velituniem, we wszystkich przesmykach między wyspami i skałami, leżącymi wzdłuż wyspy Korunaty, jakoteż w przesmyku między wyspą Kurbovelą a wyspą Żirijem, w przesmyku pasmańskim aż do skały Mulli a dalej od skały Kuljara i Ciblina aż do przesmyka zlarińskiego, w przesmyku zlarińskim, przesmyku musterskim, przesmyku soltańskim, przesmyku szibeńskim, przylądka derwenickim, przesmyku żirskim i we wszystkich przesmykach między wyspami Kakanem, Kaprija, Zmajanem i leżącymi tam skałami, w przesmyku spljeckim od Solty aż do przylądka Jove, dalej od Supetra na Braczu i przylądka Debelo aż do przylądka braczowskiego, w cieśninie braczowskiej od przylądka Debelo aż do przylądka Plocze i Makarska, we Vrotach Spljeckich, w przesmyku trogirskim i przesmyku kasztelańskim, w przesmyku sjevernym hvarskim od przylądka Girsza na Braczu aż do skały Zaceva, w przesmyku buskim, przesmyku hwarskim, przesmyku torkuskim, nakoniec na wjeździe do przesmyka naretwańskiego.

2. W czasie od początku kwietnia do końca października, także w odległości pięciu kilometrów od brzegu wzdłuż całego wybrzeża od portu Busa aż do przylądka Barbariga i od tegoż aż do przesmyka fazańskiego, tudzież od przylądka Brankorsa aż do skały Veruty, od przylądka Brista aż po za Porer i od skały Ljevieli aż do portu Bada; oprócz tego wzdłuż całego wybrzeża wyspy Susaka i na wybrzeżu wyspy Kresu od przylądka Zaglacza na Faresinę aż do portu Glavotoka, nakoniec na wodach około wysp Pelagruży, Kacy i St. Jadre.

§. 4.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia ogłoszenia.

Falkenhayn r. w.

Pino r. w.